

הילדה הכי גבוהה בכיתה

משחר ילדותה, ענת הייתה ילדה גבוהה. בגיל שלוש, כולם חשבו שהיא פי שניים מגילה הכרונולוגי, דבר שלעיתים גרם לה להתבייש כשלא הייתה מסוגלת לדבר כמו ילדה בת שש. בשנותיה הראשונות בבית הספר, הילדים בכיתה העירו לה כל מיני הערות ושאלו אותה שאלות די מוזרות. "למשל, היו שואלים אותי בגיחוך 'מה מזג האוויר שם למעלה?!' אבל לקחתי את זה בהומור ואפילו הייתי משיבה להם עם חיוך בחזרה". עוד בהיותה קטנה, ענת זיהתה את הצדדים היפים בגובה שנתן לה הטבע, וידעה לנצל לטובתה את יכולותיה הפיזיולוגיים יוצאי הדופן, בהשוואה לבני ובנות גילה. עובדה שבאה לידי ביטוי בעיקר בספורט, והודות להצטיינותה היא חשה יותר ביטחון ואהדה בקרב ילדי הכיתה. כך, דבר שלכאורה עבור בנות אחרות קיבל טעם חמוץ כלימון, בשבילה היה מתוק כלימונה. "בפורים ביקשתי להתחפש לגירפה ובמסיבות הכיתה הבנים היו מאד חביבים ורקדו איתי סלואו כשילד אחד יושב על כתפי ילד אחר. ביחד צחקנו מזה ופשוט עשינו כיף".

ענת בת 9. זיהתה את הצדדים היפים בגובה שנתן לה הטבע.

יש לה את זה

התשוקה לעיסוק בספורט הגיעה דווקא מהמורה לחינוך גופני, שלימד אותה בבית הספר היסודי: "המורה שלי, אברהם פרי, היה עבורי מודל לחיקוי. הוא היה מסוג המורים שהכירו את כל ענפי הספורט על בוריים ונהג ללמד אותנו לבצע את המיומנויות ולא רק לשחק את המשחק", ענת מספרת. מהרבה בחינות הגובה נתן לה יתרון אדיר, בכל מקצועות האתלטיקה – ריצה, קפיצה או הדיפה, היא שימשה דוגמה בשיעורים. וגם בהפסקות - למצוא אותה משחקת כדורגל עם הבנים לא היה כלל מחזה נדיר. מכל ענפי הספורט, לענף הכדורסל הייתה לה אהבה מיוחדת. בשנות ה-70, כשמכבי תל-אביב עלתה לקדמת הבמה של הכדורסל האירופי, ענת לא פספסה אף הזדמנות לצפות בהם משחקים. במשך שעות היא הייתה מסתכלת, ומכל תנועה של שחקן הייתה לומדת. "באימון הכדורסל הראשון, אברהם שהיה גם המאמן שלי, ראה אותי מכדררת וזורקת לסל ואז הוא שאל אותי 'ענת, איך את יודעת צעד וחצי?' ואני עניתי לו בשאלה 'מה זה צעד וחצי?!'. רק אז התברר לי שהאופן בו התקדמתי לעבר הסל היה דפוס תנועה מעולם הכדורסל, שלמדתי רק מעצם צפייה בטלוויזיה בשחקנים מקצוענים משחקים", ענת נזכרת. מיד, החליט מאמנה שהיא חייבת לשחק בקבוצה מסודרת. "הוא אמר לי 'את טובה, את גבוהה ואת חייבת לשחק כדורסל'. כך בעצם התחלתי את דרכי כשחקנית בקבוצת 'אליצור ראשל"צ' מהליגה השנייה".

היא לא כמו כולם

עם הגעתה לקבוצת 'אליצור ראשלי' צ', גם מאמנה החדש - משה רוזנברג, לא התקשה להבחין שהגיעה לידי כוכבת רצינית, והחל לעבוד איתה בצורה פרטנית מעבר למסגרת האימונים. בנעלי אולסטאר גבוהות על גבי מגרש אלכסוני עשוי מבלטות, היא הייתה מתאמנת יום אחר יום, בכל פעם לפחות חמש שעות עד ששלטה בכל היסודות. ידה הימנית וידה השמאלית היו חזקות במידה שווה, ויכולתה להפתיע את היריב מכל הכיוונים הייתה מרכיב בסיסי בארגז הכלים שלה.

בגיל 14, כתבו עליה בעיתון לאור הצטיינותה במשחק נגד קבוצת הנשים ממכבי תל-אביב ששלטה בליגה באותן שנים. "אני לא זוכרת אם ניצחנו במשחק הזה או לא. מה שכן, כשראיתי את הכתבה עלי בעיתון, הדבקתי אותה במחברת שפתחתי לעצמי ומאותו רגע התחלתי לכתוב בה בעקביות אחרי כל משחק – מה הייתה התוצאה ואם נעשתה כתבה אז הייתי מוסיפה גם אותה", ענת משחזרת מתוך יומנה. מאז, היא החלה להתראיין למדורים שונים, ותוך זמן קצר הפכה לשחקנית שכולם מכירים. אולם צניעותה של ענת הייתה חזקה מההילה שנוצרה מסביב לראשה, והיא מעולם לא ראתה בכישרונה משהו שמבדיל אותה מהחברה. "אני לא זוכרת שחוויתי איזושהי קנאה בבית הספר, דווקא אהבו את זה ופרגנו לי. אני תמיד העדפתי להצניע את זה ואף פעם לא עשיתי מזה סיפור. להיפך, כל חיי, בכל מקום אליו הגעתי לא רציני שידעו שאני כדורסלנית, כדי שלא יקטלגו אותי בתחום אחד בלבד. אנשים מסוגלים להיות טובים בכמה תחומים ולכן נמנעתי ממצב בו עשויים לחשוב שאני מבינה רק בכדורסל".

**"כשהתחלתי לשחק כנערה,
הכדורסל נחשב רק כתחביב. היה לי
חשוב לסיים את הלימודים עם
תעודת בגרות וזה לא הלך עם
הכדורסל משום ששיחקתי בשלוש
נבחרות ישראל בו זמנית: קדטיות,
נערות ובוגרות"**

ענת בת 14.

מיס מאץ'

הצטיינותה של ענת, הובילה אותה בתוך שנה, כשהיא רק בת 15, לשחק בליגה הראשונה תחת מדיה של הקבוצה 'אליצור תל-אביב' ועד מהרה זומנה לנבחרת הבוגרות של ישראל בכדורסל נשים. למרות ששמה היה ידוע לכל, נדמה היה שהמראה שלה נותר בגדר חידה שהובילה לא פעם לשיחה מצחיקה. "יום אחד בעת שאבא שלי נסע במונית, הנהג הסב את תשומת ליבו לנאמר בחדשות הרדיו, כשצוינו השחקניות הבולטות בזכייה בגביע המדינה בה זכתה קבוצתה אליצור, ואמר לו – 'שמעת את השם ענת דרייגור? זו הבת שלי'. אז אבא שלי התחיל לשאול אותו כל מיני פרטים אודותיי ולבסוף השאיר אותנו עם תחושה דמיונית שאני אכן ביתו של נהג המונית", ענת משחזרת ומוסיפה "סיטואציה כזו, שלא הייתה היחידה דרך אגב, ממחישה שאנשים אוהבים להתחבר להצלחה. רק חבל שלא זכינו לקבל פרסום במידה הראויה להישגינו".

אפשר לומר שענת נהנתה מעצם היותה שחקנית אנונימית במידה מסוימת. זה איפשר לה להמשיך בחייה הפרטיים ולהצטיין גם בלימודים מבלי שאיש עצר אותה ברחוב וביקש ממנה חתימה. עם זאת, מלכתחילה היא שילמה מחיר על אהבת הספורט שלה: "כשהתחלתי לשחק כנערה, הכדורסל נחשב רק כתחביב. היה לי חשוב לסיים את הלימודים עם תעודת בגרות וזה לא הלך עם הכדורסל משום ששיחקתי בשלוש נבחרות ישראל בו זמנית: קדטיות, נערות ובוגרות. לכן נאלצתי לעזוב את הגימנסיה הריאלית בראשון לציון ולעבור לתיכון אקסטרני בתל אביב. אבל אני לא מתלוננת. מגיל צעיר נסעתי הרבה לחוץ לארץ ונחשפתי לתרבויות אחרות".

מעבר לים

בתור ילדה שגדלה ליד הים, היא בילתה חלק ניכר מזמנה בחוף - שם הייתה משחקת מטקות ורצה בחולות. "כמעט בכל יום הייתי מסתכלת על הים וחולמת שאני עוברת אותו למדינה אחרת. היה זה מעין חלום של ילדה שמביטה אל האופק ושואפת להגיע רחוק", היא נזכרת.

הגשמת חלומה של ענת לא איחרה לבוא הודות ליכולתה לעבוד קשה ולהתמיד, שמאד אפיינו אותה כשחקנית. "אני חושבת שבשני הדברים האלה אנשים נכשלים והם לא מבינים למה הם לא מצליחים", היא מציינת. מוסר עבודתה לצד כישרונה הטבעי, מצא חן, לא רק בעיניי אנשי הספורט הישראלי אלא גם בעיניי אלה הנמצאים מעבר לים. בגיל 18, במשחק נגד אלופת אירופה, ענת קיבלה הצעה לשחק בקבוצה זרה בצרפת. אולם, הצרפתים נאלצו להמתין שנתיים עד שהנערה תסיים לשרת בצבא כמדריכת ספורט במעמד של ספורטאית מצטיינת. אז, בגיל 20, יצאה לשחק בחו"ל והייתה לשגרירה הראשונה של הכדורסל הישראלי (גברים ונשים) בכדורסל המקצועני באירופה, כשנקראה לשחק בקבוצת הצמרת הצרפתית דאז, קלרמון פראן. אותה הקבוצה (אלופת אירופה לשעבר) נוצחה באופן מפתיע שנתיים קודם לכן על ידי אליצור

ענת חיילת. הצרפתים חיכו לה שנתיים.

תל-אביב בכיכובה של ענת. "כשהגעתי לשם, הלחץ היה אדיר. פתאום הבנתי שכולם נשענים עלי ואני לתומי אמרתי בראיון לתקשורת הצרפתית, שאני רוצה להתקדם כאן והם די צחקו כי אני בעצם באתי לחזק אותם".

מלכת הסלים הקלים

המעבר לאירופה היה עבורה הלם תרבותי מוחלט בהשוואה לאימונים שעשתה לפני כן בארץ. "בישראל התאמנתי שלוש פעמים בשבוע ובצרפת היו לי שני אימונים ביום, זו רמה אחרת לגמרי. זה היה שונה מכל דבר שהכרתי, לא רק בקבוצה, הייתי צריכה להסתגל לתרבות אחרת וללמוד שפה חדשה". על אף שלא הייתה השחקנית הזרה היחידה בין הצרפתיות, היה הבדל משמעותי אחד אליו ענת נדרשה להתרגל במיוחד. בעוד שבישראל היא שלטה על המגרש, כשחקנית זרה היא הרגישה שלא היו מוסרים לה כמו שהייתה רגילה. "בתור שחקנית שמשחקת מתחת לסל ותלויה בקבלת מסירות מהשחקניות האחרות, הרגשתי שאחת הרכזות של הקבוצה הייתה עושה איפה ואיפה". כל מי שמכיר את ענת יודע, שחוסר צדק לא עובר אצלה בשתיקה. "קלטתי שאין בנינו כימיה חיובית והבנתי שאני צריכה לפעול בגישה שאינה תלונית - שיטת 'הסלים הקלים'. למעשה, זיהיתי את הדרך להיות יעילה ומשמעותית בהתקפה ובהגנה מבלי להסתמך על שחקניות אחרות. התחלתי לקלוע סלים מכדורים חוזרים או על ידי חטיפה מהירה לאחר סל, למשל. ברגע

שהגעתי לתובנה שההצטיינות שלי לא תלוי באף אחת אחרת, פרחתי על המרגש וזכיתי במעמדי מחדש". לצד הרצון לבלוט ולהפגין יכולת אישית גבוהה, ענת נשארה נחושה בדעתה שההישג הקבוצתי הוא בעל חשיבות עליונה. "כשהקבוצה הייתה מפסידה, תמיד 'לקחתי על עצמי' את התוצאה. בהרבה משחקים היה יחס ישיר בין היכולת שלי לבין הניצחון".

היא עוד תשוב

פרק א' בחלום הצרפתי שלה הסתיים כעבור שנה, זאת לאחר שזכתה עם קבוצתה באליפות צרפת. בדיוק באותו זמן הייתה בצרפת הלאמה, כתוצאה מכך כל הזרים בספורט ובכלל נאלצו לעזוב את מקום עבודתם. ענת ניצלה את ההזדמנות כדי לחזור לקבוצתה בארץ – 'אליצור תל-אביב'. "בסך הכול, נהניתי בקלרמון. היה כיף, אבל התנאים לא היו קלים. לא פעם נסענו שעות ארוכות למשחקים ואף נדרשנו לרוץ בחוף כחימום למשחק, גם כשהיה שלג. אך היחס אלי היה חם", מספרת ענת. עשור לאחר ההרפתקה בקלרמון (1980 – 1981), כשסיום הקריירה שלה הסתמן באופק, חזרה ענת לעונה נוספת בצרפת בשנת 1991. הצטיינותה באליפות אירופה, שנערכה בישראל, הביאה לה חוזה מחמיא מקבוצת הפאר הצרפתית ראסינג פריז. עם קבוצה זו שיחקה במשך עונה אחת בלבד בה עלתה עמה לגמר אליפות צרפת. הפציעה בברך שממנה סבלה הייתה המניע לשובה ארצה, שם המשיכה לשחק עד לפרישתה.

לאורך כל

חייה פרצה

דרכים

חדשות, בין

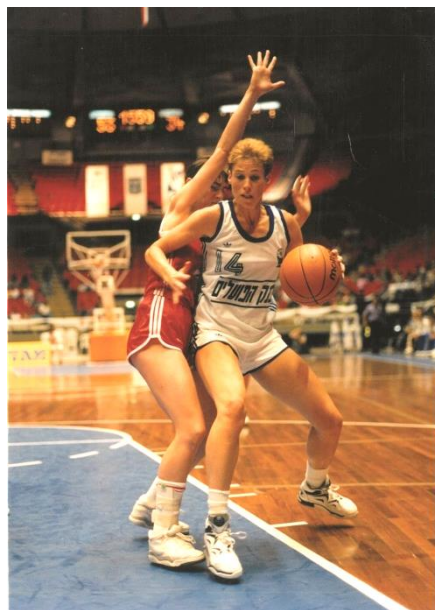
השאר

כשהייתה

הראשונה

לצאת לשחק

באירופה

אליפות אירופה 1991.

גביע המדינה 1984.

היכל התהילה

לאורך כל חייה פרצה דרכים חדשות, בין השאר כשהייתה הראשונה לצאת לשחק באירופה. במהלך עשרים שנות קריירה ככדורסלנית מקצוענית, למעט שנתיים בהן שיחקה בצרפת, ענת לבשה את מדיה של קבוצה ישראלית אחת בלבד – "אליצור תל-אביב" (1979 – 1994), והייתה שותפה לאלפי רגעים של שיא ותהילה. היא קלעה מעל ל-20,000 נקודות ב-1,000 הופעות, וזכתה עמם ב-14 גביעים (אחת כמאמנת) וב-16 אליפויות. כמו כן, היא הייתה הקפטנית של נבחרת ישראל, אותה ייצגה ב-79 משחקים, שבהם קלעה 1,515 נק' (מעל 19 נק' למשחק). רק כדי לסבר את האוזן, במושגים של אז, זה היה המון. הישג השיא שלה עם נבחרת ישראל הייתה ההופעה באליפות אירופה לנשים בשנת 1991 שנערכה בישראל, דרייגור סיימה את הטורניר כסגנית "מלכת הסלים" של האליפות.

“Winning Isn’t Everything; It’s the Only Thing”

הישגים ותארים, קבוצתיים ואישיים, היו לה בשפע. למרות שמדובר בענף קבוצתי, אין עוררין על כך, שענת היה הברומטר המרכזי. היא הייתה עשויה מחומר של אלופים ומבחינתה הייתה רק אופציה אחת לתוצאת המשחק. אם בצעירותה היה לה חשוב להיות שחקנית טובה, אזי שבהמשך, לאחר מספר שנות ניסיון, כל מה שראתה לנגד עיניה היה – הניצחון הקבוצתי. לעומת זאת בשלהי הקריירה, היא קיוותה בכל ליבה תמיד - רק לא להפסיד. “אני לא אוהבת להפסיד. זה לא עושה לי טוב. הייתי חייבת לנצח כדי להיות בתחושה טובה. הרצון הזה 'לא להפסיד' היה בעיקר בשנים האחרונות לקראת הפרישה. היה לי חשוב לפרוש בשיא ולא כאחת שמפסידה, רציתי לזכור את עצמי כמנצחת”, ענת מסבירה.

יחד עם זאת, וחשוב לא פחות, ענת זכורה כשחקנית הגונה שהפגינה כדורסל אלגנטי. “ידעתי לשמור על עצמי מתוך הבנה שאני חשובה לנבחרת ולקבוצה שלי, אם כי לפעמים הייתי צריכה 'לנער' מעלי שחקניות ששיחקו בצורה פיזית מדי”, היא מציינת. על מעלתה זו, בשנת 2002 היא נבחרה על ידי הוועד האולימפי בישראל לספורטאית ההוגנת ביותר של העשור. בין תאריה הרבים, זהו בהחלט אחד החשובים. בהיותה מנהיגה בכל קבוצה או נבחרת בה שיחקה, היא הקפידה מאד על הקשר שלה עם השחקניות ודאגה שהשחקניות האחרות ישמרו על קשרים טובים בינן לבין עצמן. דוגמה ומופת ל“ווינרית” אמתית שלעולם לא ויתרה על כבוד לאחרת והערכה הדדית.

“הרצון הזה 'לא להפסיד' היה

בעיקר בשנים האחרונות

לקראת הפרישה. היה לי

חשוב לפרוש בשיא ולא כאחת

שמפסידה, רציתי לזכור את

עצמי כמנצחת”

אליפות אחרונה שלקחה ענת בשנת 1994. מבט שמבטא הכול.

חולצה מספר 14

המספר 14 ליווה את ענת לאורך כל שנות הקריירה שלה ככדורסלנית. מצד אחד, היה זה הגיל בו החלה לשחק בצורה מקצוענית ומצד שני, היה זה מספר חולצתה במשך 20 שנה וגם כשחזרה לפרקט כעשור לאחר הפרישה (על כך יסופר בהמשך). מי שהיווה עבורה מודל לחיקוי במובן הזה, היה לא אחר משחקן הכדורגל ההולנדי – יוהאן קרויף. “בגיל הזה לא הייתה בליגת הכדורסל דמות נשית ספורטאית שנחשפתי להישגיה (בתקופה זו נשים לא הוערכו או זכו לפרסום) ואז בשנות ה-70 יצא לאקרנים הסרט התיעודי 'חולצה מספר 14' אודות קרויף, שהשפיע עלי מאד הן כאדם והן כספורטאית. הסרט השאיר בי חותם כה חזק ובעקבותיו למדתי על חי ספורטאים ברמה מקצוענית גבוהה וכיצד הם מתמודדים כשהם נפצעים, מפסידים או מנצחים ובמיוחד על אישיותו של הכדורגלן קרויף. לכן,

ביקשתי את המספר 14, שבמקרה גם תאם את הגיל שלי באותו הזמן”, ענת מדגישה שהיה לה תירוץ מצוין.

לעשות את המיטב ולהגיע לשיא

במשחקה האחרון בקריירה, התמודדה קבוצתה מול א.ס רמת השרון. במשחק הפלייאוף החמישי והאחרון על האליפות בו המנצחת זוכה באליפות. כנראה שענת לא הייתה יכולה לייחל לניצחון מתוק יותר במשחק הפרישה שלה. "לקחתי אליפות עם קבוצתי במצב הכי קריטי שיכול להיות. זה יכול היה להיות גם הפסד כי פיגור שתי נקודות על סף סיום המשחק, מסרתי את הכדור לשחקנית זרה שקלעה את סל הניצחון מטווח שלוש נקודות והעניקה לקבוצה שלנו את האליפות ה-16 ברציפות של המועדון. אם היינו מפסידים... אז יכול להיות שהייתי נשארת עוד עונה, אבל אין ספק שפרשתי בזמן הנכון כשהגעתי לשיא והרגשתי שלמה". בשנת 1994, כשהיא בת 34, תלתה ענת את הנעליים אחרי שעברה תהליך עם עצמה והרגישה בשלה לפרישה. כשהבינה שהגיע הזמן גם להביא ילדים לעולם, היא נישאה לבן זוגה, ד"ר יצחק קדמן, ובהמשך נולדו להם שתי בנות. במקרה או לא, 'שיא' ו'מיטב' אלה לא רק מילים המאפיינות את אופייה ההישגי של ענת. אלה הם גם שמותיהן של שתי בנותיה, הבכורה - שיא והצעירה - מיטב. "בהריון הראשון חיפשנו, בן זוגי ואני, שם מקורי ואז הייתה לו הברקה שנקרא לה - שיא. חשבתי לעצמי שזה פשוט שם גאוני. חמש שנים לאחר מכן, נולדה בתי השנייה ושאלתי את עצמי בצחוק 'מה, נקרא לה שפלי?'. צריך למצוא משהו אחר שמתחבר כמו כדור ליד ומכאן בא השם - מיטב", מספרת ענת.

דרייגור תלתה את נעליה בגיל 34.

טמנה את ידה בטבעת

בשנת 2005 היא חזרה למשחק פעיל במטה יהודה, קבוצה צנועה וחובבנית מהליגה הארצית. "חזרתי לשחק במטה יהודה כדי לשמור על כושר ובשביל ההנאה, אחרי שלא הייתי פעילה מגיל 33 עד 44. כשעברנו לגור במטה יהודה, פנה אליי הרצל חובב והציע לי לבוא ולהקים בית ספר לכדורסל ולשחק עם קבוצת נשים בליגה השלישית באזור והסכמתי". בגיל 45, הרגישה שהגיע הזמן לחזור למגרש לאחר 11 שנים שבהן לא נגעה בכדור כשחקנית. לדבריה, בקדנציה זו היא נהנתה מכל רגע: "בעיקר נהניתי מכך שבניגוד לעבר, יכולתי להרשות לעצמי גם להפסיד. לא האמנתי שכוחי עדיין במונטי ויחסית לבנות אחרות הייתי טובה. יום אחד עלה בקבוצה שלי הרעיון לשבור את שיא גינס למספר נקודות במשחק כדורסל לנשים. ברקע עמד מול עינינו שיא גינס הקודם, 108 נקודות למשחק, שנקבע על ידי אורנה אוסטפלד, כיום מאמנת א.ס. רמת השרון. המחשבה הייתה שאעבור אותה בנקודה", ענת משחזרת. "תוך כדי המשחק לא אפשרנו שיראו עלינו שאנחנו

מתכוונות לשבור שיא. רק ברבע האחרון שחקניות הקבוצה היריבה הרגישו שכמעט כל המסירות הלכו אלי. כשהעירו על כך, הן קיבלו הסבר שזה בגלל שיש לי יום הולדת". ואכן זה קרה, 12 שנים לאחר שפרשה מהכדורסל המקצועני, דרייגור שברה את שיא גינס כשקלעה 136 נקודות במשחק בליגה הארצית נגד אליצור גבעת שמואל. ענת שחקה עם קבוצתה הפועל מטה יהודה עד שנת 2014 ולאחר מכן המשיכה לעונה נוספת ואחרונה בהחלט, במכבי 'טופז' רחובות. משנת 2016 ענת עוסקת בפעילות ספורטיבית עצמית, לדבריה 'לא מחייבת', כגון: שחיה, אופנים, ריצה וכדורשת.

ענת (שורה ראשונה מימין) עם קבוצתה 'מטה יהודה'. כול השחקניות היו שותפות לאתגר.

**12 שנים לאחר
שפרשה
מהכדורסל
המקצועני, דרייגור
שברה את שיא
גינס כשקלעה 136
נקודות במשחק
בליגה הארצית נגד
אליצור גבעת
שמואל**

מעבר לקווים

לענת ניסיון של 26 שנה באימון כדורסל - מילדים ועד לבוגרים. את דרכה באימון ילדים החלה במקביל לקריירת המשחק. בשנים 1981-1983 היא הקימה בית-הספר לכדורסל בהפועל ירושלים, ובהמשך גם במטה יהודה (2005 - 2015). כמו כן, אימנה במחנות אימונים לכישרונות צעירים במכון וינגייט. עם פרישתה ממשחק מקצועני, בשנת 1994, פנתה לאימון של קבוצות ברמה ההישגית. היא אימנה את נבחרת הקדטיות ואת נבחרת העתודה של ישראל, ובהמשך אימנה ארבע קבוצות נשים בליגת העל. בשנת 2008 יזמה ויישמה את מיזם "ניידת כדורסל נשים", שפעל בבתי-הספר מטעם איגוד הכדורסל והמועצה לקידום ספורט נשים וכיום, מובילה את המיזם "היכל התהילה - כדורסל נשים בישראל".

מאמנת את נבחרת הקדטיות של ישראל.

חינוך זה שם המשחק

משנת 2011 ענת מרצה בהוראת הכדורסל ובהכשרת מדריכים במסגרת קורסי מדריכים במכללה האקדמית בוינגייט. בתור אשת חינוך, היא מאמינה בלב שלם שניתן לחנך באמצעות הספורט, ובפרט דרך הכדורסל. "על ידי המשחק אנחנו יכולים ללמוד הרבה מאד דברים על הספורט ועל החיים בכלל. כאנשי חינוך אנחנו יודעים שהתנהגות אפשר לשנות אבל אופי לא. והמילה חינוך, פירושה - שינוי התנהגות לטובה יותר. אך צריך לזכור שמדובר בתהליך שלוקח זמן", מדגישה ענת. לדבריה, כשהגיעה ללמד במכללה, היא נדרשה לעשות עם עצמה מעבר מהתפיסה המקצוענית לשילובה עם התפיסה החינוכית. "אחרי שאימנתי את נבחרת העתודה של ישראל ועבדתי עם ספורטאיות וספורטאים מקצועניים, הגעתי לכאן וקיבלתי את שוק חיי מבחינה מקצועית, במובן הזה שהתנהלתי במקצוענות והייתי בטוחה שאנחנו מגדלים שחקנים ושחקניות אלופים במכללה לחינוך גופני. אבל מהר מאד הבנתי שבראש ובראשונה מכשירים פה מחנכים ומאמנים ולכן עלי להיות שגרירה של משחק הכדורסל. כלומר, להקנות לסטודנטים ידע ברמה הכי גבוהה שאני יכולה, על סמך הניסיון שלי בשטח, במטרה שתהיה להם יכולת לשלב משחקי כדורסל בבתי הספר בהם ילמדו בעתיד". ענת מספרת שדרך שאלותיהם של הסטודנטים במסגרת השיעורים, היא למדה על הצרכים האמתיים של המורים בשטח. ובנוסף לכך, הבינה שהגיע הזמן להעלות את כל הידע שנמצא בראשה אל הכתב. בשונה מספרה הראשון שפרסמה יחד עם מאמנה לשעבר משה רוזנברג – 'כדורסל באזור הצבע', הבינה שהספר הבא שלה צריך להיות בעל יכולת ללמד מיומנויות בסיסיות בכדורסל בצורה פשוטה ודרך המשחק. כך נולד ספרה השני, שיצא לאורך בשנת 2017, 'כדורסל - משחקונים ותנועות'. בנוסף, הקימה את [אתר אינטרנטי ללמוד יסודות הכדורסל](#). "אני חושבת שעם כל הידע שצברתי וההישגים בהם זכיתי לאורך השנים, אחת התובנות החשובות אליהן הגעתי היא שתמיד צריך להישאר בראש פתוח ללמידה. למדתי הרבה מהשטח עצמו. בכל עת יש ללמוד ולהתמודד עם אתגרים חדשים".

קורס מדריכי כדורסל 2016 במכללה האקדמית בוינגייט.